

SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN DÜŞMANCA TAVRININ TANIKLARI

7 Nisan 2026

Yıldırım Koç

Türkiye’de sosyalist harekette günümüzde bile birçok kişi, Sovyetler Birliği’nin ve Stalin’in 1945-1946 yıllarında Türkiye’den toprak ve üs talebinde bulunduğunu kabul etmemekte, bu iddiaların emperyalist güçlerin yalanı olduğunu ileri sürebilmektedir. Türkiye’de 1960’lı ve 1970’li yıllarda yaşanan “sağcı” – “solcu” bölünmesinde ve özellikle 1975-1980 döneminde yaşanan iç savaşta, Sovyetler Birliği’nin bu düşmanca taleplerinin de etkisi olduğu, Kemalist milliyetçilik anlayışının yerini milliyetçi-mukaddesatçı bir anlayışın almasında Sovyetler Birliği’nin etkisi dikkatlerden kaçmaktadır. Halbuki Sovyetler Birliği’nin bu talepleri güvenilir kaynaklarla kesin olarak kanıtlanmış durumdadır.

Georgi Dimitrov (1882-1949) 1935-1943 yıllarında Komintern’in genel sekreterydi. Dimitrov’un günlükleri oğlu ve varisi Boyko Georgiev Dimitrov tarafından Bulgaristan Komünist Partisi merkez arşivinden 1991 yılında alındı ve kendisinin belirlediği bir uzmanlar grubu tarafından metin haline getirildi.

Georgi Dimitrov’un TÜSTAV tarafından yayımlanan *Günlük-2* kitabında yer alan bilgiye göre, 25 Kasım 1940 günü Stalin’in Dış İşleri Komiseri Molotov’a söyledikleri son derece ilginçtir. Stalin şöyle diyordu: “Türkiye’ye gelince, üs isteyeceğiz ki, Boğazlar bize karşı kullanılmasın. Anlaşılan, Almanlar, İtalyanlar’ın Boğazlar üzerinde söz sahibi olmasını istiyorlar, ama onlar bizim bu alandaki ağır basan çıkarlarımızı tanımamazlık edemezler. **BİZ TÜRKLERİ ASYA’YA KOVACAĞIZ. NEDİR ŞU TÜRKİYE?** Orada iki milyon Gürcü, 1 milyon Ermeni, 1 milyon Kürt vb. var. Türkler sadece 6-7 milyon.” (Büyük harfler bana ait,YK)

Stalin ayrıca Bulgarlar’ın “Midye-Enez hattı üzerindeki” Edirne vilayeti üzerindeki hak taleplerini de desteklediğini söylüyordu. (Rüstem Aziz (çev.), *Georgi Dimitrov Günlük-2*, TÜSTAV Yay., İstanbul, 2004;36-37)

Bu iddianın yer aldığı metnin çevirisini kontrol etmek için kitabın İngilizcesine de bakıldı. Çeviriler büyük ölçüde örtüşmektedir. Belki “biz Türkleri Asya’ya süreceğiz” de denebilir. Ermeni sayısı da 1 milyon değil de 1,5 milyon olarak belirtilmektedir. (Ivo Banac, *The Diary of Georgi Dimitrov, 1933-1949*, Yale University Press, ABD, 2003;137)

Sovyetler Birliği’nin en yetkili kişisi konumundaki Stalin’in 1940 yılında (Almanya’nın Sovyetler Birliği’ne 22 Haziran 1941 tarihinde başlayan saldırısından önce) Türkiye’ye bakışı böyleydi.

Türkiye ile SSCB arasındaki ilişkilerde sorunlar 1943 yılında başladı.

Sovyetler Birliği’ne bağlı olarak çalışan Türkiye Komünist Partisi, 1936 yılında Komünist Enternasyonal’den gelen talimat üzerine çalışmalarını durdurmuştu. Ancak TKP illegal çalışmalarına, yine talimat üzerine, 1943 yılında yeniden başladı. Bunun üzerine de tevkifatlar oldu. 1944 yılında TKP Davası ve 1945 yılında İleri Gençler Birliği davası açıldı. (Rasih Nuri İleri, *1944 TKP Davası*, Tüstav Yayınları, İstanbul, 2003; R. N. İleri, *1945 İGB Davası*, Tüstav Yayınları, İstanbul, 2003)

İkinci olumsuz gelişme, savaş sırasında İran’ın Sovyetler Birliği tarafından işgal edilmiş olan kuzey bölgelerinde Sovyetler’in desteğiyle oluşturulan Mehabad Kürt Cumhuriyeti’ydi. Mehabad Kürt Cumhuriyeti 22 Ocak 1946 tarihinde kuruldu. Kızıl Ordu’nun İran’dan ayrılması sonrasında İran ordusu Mehabad Kürt Cumhuriyeti’nin silahlı güçlerini yendi ve 31 Mart 1947’de hareketin önderleri idam edildi. Mehabad yöneticilerinden Molla Mustafa Barzani 1947 yılında Sovyetler Birliği’ne sığındı ve 11 yıl 4 ay süreyle Sovyetler Birliği’nde kaldı. Sovyetler Birliği, Türkiye ve Ortadoğu politikalarında ayrılıkçı Kürt milliyetçiliğinden yararlanmaya çalıştı. Bu durum Türkiye açısından diğer bir kaygı nedeni oluşturdu.

Sovyetler Birliği, çeşitli nedenlerle, Türkiye’yle 17 Aralık 1925 tarihinde imzalanmış olan Dostluk ve Tarafsızlık Antlaşması’nın 1945 yılında yenilenebilmesi için bazı talepler gündeme getirdi. Bu taleplerin gündeme getirildiğinin kanıtlarından biri, 1953 yılında Sovyetler Birliği tarafından Türkiye’ye verilen bir notada, Sovyetler Birliği’nin Türkiye’den bir talebinin olmadığını ifade edilmesidir.

Sovyetler Birliği'nin resmi yayınevi olan Progress Publishers tarafından Moskova'da 1974 yılında yayımlanan *Sovyet Dış Politikası Tarihi, 1945-1970* kitabında Sovyetler Birliği'nin 1953 yılında Türkiye'ye verdiği nota şöyle anlatılmaktadır:

"Sovyet Hükümeti adına 30 Mayıs 1953'te Türk Büyükelçisi'ne aşağıdaki nota verilmiştir:

'İyi komşuluk ilişkilerini korumak ve barış ve güvenliği güçlendirmek amacıyla Ermenistan ve Gürcistan hükümetleri, Türkiye'ye yönelik toprak taleplerinden vazgeçmeyi mümkün bulmuşlardır. Boğazlar sorununa ilişkin olarak da Sovyet Hükümeti görüşünü yeniden gözden geçirmiştir ve SSCB'nin Boğazlar yönünden güvenliğinin SSCB ve Türkiye açısından eşit şekilde kabul edilecek koşullarla sağlanabileceğini düşünmektedir. Sovyet Hükümeti bu nedenle kayda geçirmektedir ki Sovyetler Birliği'nin Türkiye üzerinde herhangi bir toprak talebi yoktur.' (Ponomaryov, B., A. Gromyko, V. Khvostov, *History of Soviet Foreign Policy, 1945-1970*, Progress Publishers, Moscow, 1974;279-280)

Bu belgede, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin parçası olan "Ermenistan ve Gürcistan hükümetleri"nin "Türkiye'ye yönelik toprak taleplerinden vazgeçmeyi mümkün buldukları" açıkça belirtiliyordu. Boğazlar konusunda 7 Ağustos 1946 ve 24 Eylül 1946 tarihli Sovyetler Birliği notalarında yer alan, Türkiye'nin ve Sovyetler Birliği'nin "boğazların müdafaasını müşterek vasıtalarile temin ederler" talebi de geri çekiliyordu.

Bilal Şen, eski TKP'nin üyesiydi. 1945 İleri Gençler Birliği ve 1951-1952 TKP tevkifatlarında hüküm giydi. 1957 yılında itibaren Bulgaristan'da eski TKP'nin Bizim Radyo'sunda çalıştı. 1965 yılında eski TKP'deki görevlerine son verildi. 1973 yılında TKP'nin atılım döneminde TKP'de yeniden görev aldı.

Bilal Şen, 2000 yılında yayımlanan "Sovyet Kaynaklarında Boğazlar ve Stalin" başlıklı makalesinde Sovyetler Birliği'nin Boğazlar'da üs talebini anlatmaktadır.

Bilal Şen, "Novey Mir, no 5, 1991, s.198" kaynağına dayanarak şunları yazmaktadır: "Karşılıklı nota alışverişlerine son verilince taraflar, Boğazlar Konferansı toplama düşüncesini bir tarafa bırakmışlardır. Bundan sonra Stalin diplomatik arenadaki çabalarını başka alana aktarmıştır. Bunun bir örneği, 'Boğazlar bölgesinde askersel üs ve Ermeni ve Gürcü topraklarının geri verilmesi istekleriyle Sovyet, Ermeni ve Gürcü hareketini organize etmesi'dir." (Şen, Bilal, "Sovyet Kaynaklarında Boğazlar ve Stalin", *Tarih ve Toplum*, Aralık 2000;13-18)

Bilal Şen, ayrıca, "Arhiv Vneşhey Plitiki Rossiyskoy Federatsii, Çernomorstie Prolive, Sbornik Dokumentov, 1917-1946, M., 1947, c.160" kaynağına dayanarak, Türk büyükelçisi Selim Sarper'le ilgili şöyle yazmaktadır: "Molotov'un İngiliz temsilcisine verdiği 20 Temmuz 1945 tarihli cevabı notaya göre, bu görüşmede Türk temsilcisine 'benzer bir anlaşma, ancak Boğazlar sorunundan başka, 1921 yılında Sovyetler Birliği'nden gasp edilip Türkiye'ye katılan topraklar sorununun çözümü koşulu ile düşünülebilir' demiştir."

Bilal Şen, anılarında da bu konuda şu görüşleri ifade etmektedir: "1946 Ağustos'unda gazeteler Sovyetler Birliği'nin Türkiye'den toprak istediğini yazmışlardı. O zaman Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi Başkanı olan Şefik Hüsnü böyle bir isteğin olmadığını, bu kampanyanın kaynağının bir-iki Gürcü profesörün yazdığı makale olduğunu uzun uzadıya anlatmıştı. Ben son yıllardaki arşiv çalışmalarında Sovyet Hükümeti'nin 8 Ağustos ve 24 Eylül 1946 tarihli notalarıyla Türkiye'den, Kars-Ardahan illerini ve Boğazlar'da üs isteklerinde bulduklarını gördüm. Bana göre bunlar bilinmeden TSEKP'in kapatılmasının nedeni anlaşılabilir." (Akbulut, Erden-Tosun, Ersin, *Bilal Şen, Anılar, Notlar*, Genişletilmiş İkinci Baskı, Sosyal Tarih Yayınları, İstanbul 2019;126)

1940'lı yıllarda Sovyetler Birliği'nin Dışişleri Bakanı Vyaçeslav Mihayloviç Molotov'du. Feliks Çuyev, Molotov'un dostuydu ve 1969-1986 döneminde Molotov'la, her biri 4-5 saat süren 140 görüşme yaptı ve bu görüşmeleri kayda geçirdi.

Görüşmelerde Sovyetler Birliği'nin Türkiye'den toprak talebi ve Boğazlar konusu da gündeme geldi.

Yordam Kitap tarafından yayımlanan *Molotov Anlatıyor* kitabında Molotov'un bu konularda anlattıkları, talepler konusundaki kuşkuları tümüyle ortadan kaldırıcı niteliktedir. (Çuyev, Feliks, *Molotov Anlatıyor, Stalin'in Sağkoluyla Yapılan 140 Görüşme*, Yordam Kitap, İstanbul, 2007;104-106) (Kitabın İngilizce baskısı için bkz. Albert Resis (ed.), *Conversations with Felix Chuev, Molotov Remembers, Inside Kremlin Politics*, Ivan R. Dee, Chicago, 1993)

Bu konuya ilişkin bölümler aşağıda sunulmaktadır (parantez içindeki tarih, görüşmenin yapıldığı günü göstermektedir):

“Savaşın bitiminde Türklerden Çanakkale’nin kontrolünü bize bırakmalarını talep ettik. Buna yanaşmadılar, müttefiklerimiz de desteklemedi. Bizim hatamız bu oldu. Bizim fikrimize göre Stalin her şeyi meşruiyet çerçevesinde, BM çizgisinde yapmak istiyordu. Donanmalarımız oraya vardığında İngilizler çoktan orada gardlarını almış durumdaydılar. Orada bir beceriksizliğimiz oldu. (31.07.1972; 15.08.1975)”

“Boğazların denetimini Türkiye’yle ortaklaşa yapmamız gerektiğini ileri sürmüştüm. Bu fikir aslında çok iyi bir fikir değildi ama bana verilmiş olan görevi başarmam gerekiyordu. 1945’te, savaş bitince, bu sorunu masaya getirdim: Boğazlar, Sovyetler Birliği ve Türkiye’nin koruması altında olmalıydı. Bu yersiz ve gerçekleştirilmesi imkânsız bir öneriydi. Stalin’in büyük bir politikacı olduğuna inanıyorum, fakat o da bazı hatalar yaptı. Sovyet ordusunun kazandığı zafere dayanarak böyle bir düzenlemeyi önerdik. Ancak bunun kabul edilemez bir şey olduğunu biliyordum. Aslında bu bizim yapmış olduğumuz bir hata.” (24.07.1978)

“Türk toprakları üstünde hak talebimiz vardı. Konuyu Gürcü bilim adamları ortaya attılar. Hem de beceriksizce. Boğazları, Türklerle birlikte korumak. (...) Karadeniz’den bir çıkış kapısı! Bu başarısızdı. Çanakkale’ye girebilseydik her şey farklı olurdu.” (28.08.1982)

“Çanakkale! Stalin: ‘Haydi! Bastır! Ortaklaşa egemenlik teklif et’ diyordu; ben: ‘Bunu kabul etmeyecekler!’ (...) ‘Sen gene de ısrar et!’” (30.09.1981)

“Boğazlar sorununu da halletmek gerekiyordu. Neyse ki zamanında vazgeçmişiz yoksa bu bize karşı saldırgan ortak bir koalisyona dönüşebilirdi. (...) Ek olarak Batum’a sınır bir bölgeyi de talep ettik çünkü bu Türk toprağında eskiden Gürcüler yaşıyordu. Azeriler İran’ın Azeri kısmını almak istiyorlardı. Gürcüler de Türkiye’nin Gürcü bölgesini. Ağrı’yı da Ermenilere vermek istiyorduk. O dönemde bu tür toprak talepleriyle ortaya çıkmak zordu. Geçmişte Çar yönetimi Rusya sınırındaki topraklara el koymuştu. Bizim çok dikkatli davranmamız gerekiyordu ama her şeyden önce bu yönetimlerin de gözünü korkutmamız lazımdı.” (21.10.1982) (Çuyev, 2007)

Bu konuda diğer bir belge, dönemin Çankaya Özel Kalem Müdürü Haldun Derin’in aktarımıyla, Cumhurbaşkanı İsmet İnönü’nün Sovyetler Birliği’nin taleplerini anlattığı metindir. (Derin, Haldun, *Çankaya Özel Kalemini Anımsarken, 1933-1951*, Tarih Vakfı Yurt Yayınları, İstanbul, 1995;186-188)

Hazal Yalın’ın 2021 yılında yayımlanan *1945 Türkiye-SSCB İlişkileri* kitabı da Sovyetler Birliği’nin taleplerini önemli belgelerle kanıtlamaktadır. Hazal Yalın, kitabın girişinde şunları yazmaktadır:

“Benim bu çalışmada yaptığım, Amerikan dışişleri arşivlerinin ve Rusça incelemelerin büyük yer tutacağı şekilde, mümkün olduğunca geniş kaynaklardan yararlanmaktan başka, en genelde, Sovyetler tarafından toprak ve üs taleplerinin nedenlerini aramaya çalışmaktır.

“Görüldüğü gibi ben, meseleyi soldan bakarak incelemeye çalışırken, solun genellikle reddettiği ve 1945 sonrası antikomünist hezeyanı körüklemek için kullanılmış gerçek dışı bir iddia gözüyle baktığı toprak ve üs talebinin doğru olduğunu ileri sürüyorum.” (Yalın, Hazal, *1945 Türkiye-SSCB İlişkileri*, Kırmızıkeçi Yay., İstanbul, 2021;7)

Bu konudaki diğer bir iddia da, Çiçerin’in 1920 yılında gündeme getirdiği ve Stalin ile Lenin’in tepki gösterdiği bir konuydu; Ermenilerin toprak talebidir. Bu konunun 1945 yılında yeniden gündeme geldiği ileri sürülmektedir. Kamuran Gürün’ün *Türk-Sovyet İlişkileri* kitabında bu konuda şu iddia yer almaktadır:

“Ermeni Katolikos’u Horen I, 1938 yılında ölmüş, fakat yerine yeni seçim yapılmamıştı. Rus Hükümeti, ‘Katolikos Seçim Kongre’sinin toplanmasına ancak 1945 Haziran başında izin vermiş ve bu kongre, dünyanın dört bir tarafından gelen din adamları ve Ermeni diasporası ileri gelenlerini bir araya getirerek toplanmıştı.

“Kongre Kevork VI’yı Katolikos olarak seçtikten sonra, Stalin’e müracaatla, Ermenistan’ın Türkiye’den olan arazi taleplerini desteklemesini ve ayrıca diaspora’daki Ermenilerin Ermenistan’a dönmeye davet edilmesini istemişti. Stalin ve Rus Hükümeti tarafından kabul edilip, Pravda ve İzvestiya tarafından derhal açıklanan bu karar, tuhaf bir tesadüfle Sarper’in Molotov’la yaptığı birinci görüşmeden hemen sonraya tesadüf etmişti.” (Gürün, Kamuran, *Türk-Sovyet İlişkileri (1920-1953)*, Türk Tarih Kurumu Yay., Ankara, 2010;287-288)

Diğer etmenlerin yanı sıra, Sovyetler Birliği’nin bu taleplerinin de etkisiyle, Türkiye, dış politikasında

köklü bir değişikliğe giderek, ABD önderliğindeki saflaşmaya katıldı ve 1962 yılına kadar katı bir anti-Sovyet ve anti-komünist çizgi benimsedi. Devletin iç politikasında da benzer değişiklikler yapıldı; Atatürk'ün halkçı, devletçi, planlı ekonomik modelinden ve "arasız devrim" anlayışından ayrıldı; anti-komünist strateji çerçevesinde İslamcı güçlerin gelişmesinin önündeki engeller kaldırıldı. Bağımsızlıkçı Kemalist milliyetçilik anlayışının yerine ABD politikalarına uygun bir şekilde hareket eden milliyetçi-mukaddesatçı anlayışın yerleştirilmesinde de Sovyetler Birliği'nin bu politikasının önemli katkısı oldu.